

ŞANLIURFA MEVLEVÎHÂNESİ VE ŞANLIURFA MEVLEVÎHÂNESİ'NDE YAPILAN DİNÎ MUSİKİ İCRALARININ LA DİNÎ MUSİKİ İCRALARINA YANSIMASI

Osman ÖKSÜZOĞLU*
M. Mercan ÖZKAN**

ÖZET

Konya merkezli Mevlevîlik, Hz. Mevlâna'nın Vahdeti Vücut anlayışına dayanan yapısıyla; insan-ı kâmil olma yolunda bireyi olgunluğa taşımayı hedeflerken başta İstanbul olmak üzere Anadolu'nun muhtelif şehirlerinde mevlevîhâneler inşa ettirilerek, buralara gönderilen dervişler sayesinde Türk kültürüne önemli katkılar sağlamaktaydı.

Tarihte "Kutsanmış Şehir" olarak bilinen Şanlıurfa'ya Mevlevîliğin temelleri, Türkistan'dan Anadolu'ya göç eden Hacı Abdülhamit Efendi'nin 1738 yılında Konya Mevlevîhânesi tarafından görevlendirilmesiyle atılır. 1740 yılında inşası tamamlanan mevlevîhâne, bu tarihte hizmete açılarak Mevlevîlik meşkinde başlanıp, 13 Eylül 1925'de Tekke ve Zaviyelerin kapatılması kararıyla Şanlıurfa Mevlevîhânesi'nin 185 yıllık hizmeti son bulur. (Döner 2005, 64)

Mevlevîliğin Şanlıurfa'ya yerleşmesinin ardından, Şanlıurfalı müzisyenler müzik alanında yeni soluklar bulmuş; Konya'dan görevlendirilen dervişler sayesinde birçok ney, kûdüm, rebab, tanbur gibi Klasik saz ve söz icracılarının yetişmesinde mevlevîhâne sebep teşkil etmiştir. Kanuni Cürre Mehmet (hanende ve sazende), Neyzen İsmail Şimşek (Kıyâ Hafız), Hanende Hacı Bozan Uzungöl, Tanburi Abdurrahman (? -1941, Dar'ül-Elhan derleme çalışmalarında kaynak kişi), Kûdümzen Hacı Ahmet Efendi Şanlıurfa Mevlevîhânesinden feyz alarak burada yetişen kişilerden sadece bir kaçıdır. (Öksüzöğlü 2005, s.286)

185 yıllık süreçte, Şanlıurfa Mevlevîhânesi'nde -özel gecelerin dışında- Perşembe akşamları mukabele düzenlenir, mukabelelerin ardından vakıfhanede Mesnevî derslerine devam edilirdi. Türk Musikisinin en sanatlı formlarından Mevlevî ayinlerinin Mukabele esnasında icra edilmesinin yanı sıra, Mevlevî dervişleri ve Şanlıurfalı müzisyenler ev toplantılarında bir araya gelerek dini ve ladini formda eser icralarıyla Musiki meşk ederlerdi.

1925 yılında, mevlevîhâne kapatılınca müzik tamamen ev ortamlarına taşınmış, Sıra gecelerinde vs. ortamlarda Mesnevî derslerine, müzik meşklerine devam edilmiştir. Şanlıurfalı müzisyenler Mevlevîliği öylesine özümsemişlerdir ki, dinsel boyutta dinledikleri ayinlerin sözlerini dindışı müzik alanına taşımış ve klâsik üslubu muhafaza ederek gazel formunda icra etmişlerdir. Hicaz makamında " Mesnevî " ismiyle ve Mesnevî'nin ilk on sekiz beyti ile icra edilmekte olan bu gazel, mevlevîhânedeki icra edilen dini müzikinin din dışı müziğe yansımadır.

* Öğr. Gör., Afyon Kocatepe Ü Devlet Konservatuvarı Türk Sanat Müziği Bölümü

** Kültür ve Turizm Bakanlığı Şanlıurfa Devlet Türk Halk Müziği Korosu Sanatçısı

Çalışmamızda Şanlıurfa Mevlevîhânesi tarihsel süreçte ele alınarak, mevlevîhânedeki musiki icralarının şehrin kültürel dokusuna etkileri incelenecektir. Yine çalışmamızda hicaz makamında icra edilen "Eski Mesnevî" ile "Mesnevî" gazel şeklinin farklılıklarının ortaya çıkarılması hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Şanlıurfa Mevlevîhânesi, Urfa Mevlevîhânesi, Mesnevî Gazel, Eski Mesnevî Gazel, Hacı Abdülhamit Efendi

SANLIURFA MAWLAVÎ LODGE AND THE INFLUENCE OF RELIGIOUS MUSIC-PERFORMED IN SANLIURFA LODGE- ON NON-RELIGIOUS MUSIC PERFORMANCES

ABSTRACT

Mavlavism, which is centered in Konya, was aiming at making people spiritually mature with Rumi's philosophy of unity of body, also contributed to Turkish culture with the Mavlavi lodges in various cities of Anatolia. Mavlavism was introduced to Şanlıurfa, where is historically known as the "sacred city", with the appointment of Hacı Abdülhamit Efendi- who migrated from Turkistan to Anatolia- in 1738 by Konya lodge. The Mavlavi lodge -which was completed in 1740 and opened in the same year-, ended its 185 years of service with the act closing it and the like. (Döner 2005, 64). After Mavlavis settled in Şanlıurfa, Şanlıurfa musicians found new sources of inspirations and Mavlavi settlement led to the training of many classical music players of Nay, kudüm, rebab, and tanbur (kinds of instruments in Turkish classical music). Kanuni Cürre Mehmet (hanende (singer in Turkish classical music) and saz palyer), Nay blower İsmail Şimşek (Kıdey Hafız), Hanende Hacı Bozan Uzungöl, Tanbur player Abdurahman (?-1941, he was the source person for the Dar'ül Elhan studies), Kudum player Hacı Ahmet Efendi are among the many who were trained and inspired from Şanlıurfa's Mavlavi lodge. (Öksüzöğlü 2005, p. 286).

In this period of 185 years, there was a mukabale (chanting in unison of Qur'anic verses by several hafız (Qur'an reciters) – other than the other special days- on every Thursday night and Mathnawî recitation followed these mukabeles. Besides, these Mavlavi rituals- which are one the most artistic performances of Turkish music- being performed after mukabele Mavlavi dervishes and Şanlıurfa's musicians come together at homes and perform religious and non-religious pieces of music.

In 1925, when Mavlavi lodges were closed down with a republican act, music was completely moved to homes, in sıra (meeting together in turn) nights etc. Mathnawî recitations and musical performances went on. Şanlıurfa musician internalized Mawlavîsm so much that they carried the words of music they heard in religious rituals to non-religious music and they performed them in ghazel form by preserving the classical style. The ghazel which uses the first eighteen verses of Mathnawî indicates the influences of religious music in Mavlavi lodges on non-religious music. In our study, we regard the role of Şanlıurfa Mavlavi lodge in the course of history and examine the effects musical performances in Mavlavi lodges on the cultural pattern of the city. Furthermore, this study attempts to reveal the differences between "The old Mathnawî"- which is performed in hicaz tune and "Mathnawî" ghazel form.

Key Words: Şanlıurfa Mawlavi Lodge, Urfa Mawlavi Lodge, Mathnawî Ghazel, The old Mathnawî Ghazel, Hacı Abd al-Hamit Efendi

17. yy'da Konya merkezli Mevlevîlik, Hz. Mevlana'nın Vahdet-i Vücut anlayışına dayanan yapısıyla; insan-ı kâmil olma yolunda bireyi olgunluğa taşımayı hedeflerken başta İstanbul olmak üzere Anadolu'nun muhtelif şehirlerinde Mevlevîhâneler inşa ettirilerek, buralara gönderilen çelebiler ve Mevlevî müntesipleri sayesinde Türk kültürüne önemli katkılar sağlamaktaydı (Küçük, 2003: 72).

Tarihte "Kutsanmış Şehir" olarak bilinen Şanlıurfa'ya Mevlevîliğin temelleri, Türkistan'dan Anadolu'ya göç eden Hacı Abdülhamit Efendinin 1738 yılında Konya Mevlevîhânesi tarafından görevlendirilmesiyle atılır. Konya Mevlevîhânesi'nce, Şanlıurfa'nın "Mevlevî Şehri" ilan edilmesi üzerine Şanlıurfa'ya görevlendirilen Abdülhamit Efendi, Şanlıurfa'da yaşayan Haydar Dede ile beraber 1738 yılında melevîhânenin inşasına başlar. 1740 yılında inşası tamamlanan melevîhâne, bu tarihte hizmete açılarak Mevlevîlik meşkinde fiilen başlanılır (Döner, 2005: 64) .

Şanlıurfa Mevlevîhânesi'nde, Hacı Abdülhamit Efendinin postnişin tayin edilmesiyle başlayan süreç 185 yıl sonra; 30 Kasım 1925'de Tekke ve zaviyelerin kapatılması kararıyla son bulur. Bu süre zarfında Hacı Abdülhamit Dede, Ali Haydar Dede, Hacı İbrahim Ağanın oğlu Hacı Sıdık Dede, Muhammed Dede, Bâkî Dede, Şeyh Salih Dede, Şeyh Yusuf Dede, vekâleten bulunan Konyalı Osman Dede, Seyyid Ahmet Dede, Hüseyin Hüsameddin Dede ve Hacı Hasan Dede melevîhânedeki postnişin olarak görev alırlar (Küçük, 2003: 292) .

"Hz. Mevlâna'nın aşk gayeli tasavvuf anlayışında; insanın sûretiyle değil, sîretiyle -yani iç âlemiyle- ilgilenmiş, rûhî olgunlaşmayı ve ahlâk kaidelerinin en yücelerine ulaşmayı hedef almıştır. Mevlevîlikte, tamamen ruhî bir tezâhür olan şiir, mûsikî, raks ve diğer güzel sanatlar insanı kötülüklerden uzaklaştırıp, ilâhî amaca yaklaştıracak araçlar olarak görülmüş, bu yüzden Mevlevîliğin önemli rûkûnleri hâline gelmiştir. Özellikle, Hz. Mevlana'nın mûsikîyi bütün maddî ve fizikî hâdiselerin üstünde, tamamen ilâhî bir anlayış ve sezikle 'Elest Bezmi'nin âvâzesi' diye târif etmesi; Mevlevîhâneleri, mânevî eğitim işlevlerinin yanı sıra devrin güzel sanatlar akademileri yahut konservatuarları niteliğine dönüştürmüştür. Mevlevîlerin zikri olan semâ, mûsikî eşliğinde yapıldığından, melevîhânelerde nazârî ve amelî mûsikî eğitimi yaptırılmış, bu sebeple Türk Mûsikîsi'nin en büyük bestekârları melevîhânelerden yetişmişlerdir."¹

¹ <http://tr.wikipedia.org/wiki/Mevlevilik> - 25.02.2006

185 yıllık süreçte, Şanlıurfa Mevlevîhânesi'nde -özel gecelerin dışında- Perşembe akşamları mukabele düzenlenir; mukabelenin ardından vakıfhanede Mesnevî sohbetlerine devam edilirdi. Mukabele esnasında mutripteeki Mevlevî dervişleri, Türk Musikisinin en sanatlı formlarından Mevlevî ayinlerini icra ederlerdi.²

Mevlevîlikteki sevgi ve hoşgörü anlayışı, mevlevîhânenin faaliyete geçmesinden kısa bir süre sonra şehirde hissedilir boyutlara ulaşmıştır. Dergâha herhangi bir bağlılığı olmayan halk, perşembe günleri yapılan mukabeleyi izlemeye gelir, Mesnevî sohbetlerine katılırlardı. Bu sevgi ve hoşgörü anlayışı, zamanla Mevlevî dervişleri ile Şanlıurfalılar arasında güçlü bir bağ kurmuş; ev sohbetlerinde bir araya gelmelerini sağlayarak kültürel anlamda alış verişin başlamasını sağlamıştır. Şanlıurfalılar için önemli bir yeri olan mûsîki, bu kültürel etkileşim sayesinde daha da renklenmiş; dini ve la dini mûsîki alanında yeni formların icra edilmesini sağlamıştır.

Yine bu etkileşim sayesinde, saz icracılığında Konya'dan görevlendirilen dervişlerin müziksel yetenekleri sayesinde birçok ney, kûdüm, rebap, tanbur gibi Klasik saz ve söz icracılarının yetişmesinde mevlevîhâne sebep teşkil etmiştir. Cürre Mehmet (hanende ve sazende), Neyzen İsmail Şimşek (Kıdey Hafız), Tanburi Abdurrahman (?-1941, Dar'ül Elhan derleme çalışmalarında kaynak kişi), Kudümzen Hacı Ahmet Efendi, Bozan Uzungöl (hanende), Mukim Tahir (hanende) Şanlıurfa Mevlevîhânesi'nden feyz olarak burada yetişen kişilerden sadece bir kaçıdır (Öksüzöğlü, 2004: 69).

1873 yılında vefat eden Abdülhamit Dede'nin yerine Postnişin tayin edilen oğlu Ahmet Dede, Mevlevîhâne'nin faaliyetleri ile ilgili olarak Konya Mevlevîhânesine verdiği bilgilerde mevlevîhâne ile Şanlıurfalıların etkileşimini şu sözlerle ifade etmekteydi:

"Meşihat, sertabbâh, türbedâr, neyzen, Mesnevîhanlık ve bil umum mûsikî âşına muhibbanımızdan Hacı Sâid Ağazade Müslim Sıdkî Efendi var ise de hiçbir hizmet talibi olmayıp, ancak intisap ve muhibbanlıkla iktifa etmektedir..." (Küçük, 2003: 291).

Mevlevîhâne'ye sadece merkezde değil ilçelerde de derin sevgi duyulmuştur. Perşembe akşamları yapılan mukabeleye çevre ilçelerden gelen misafirler iştirak etmişlerdir. Birecik³ ilçesinden mukabeleye gelen Hacı

² Ahmet Asaf Döner ile 10.04.2007 tarihinde yapılan görüşme

³ Birecik: Şanlıurfa-Gaziantep yolu 83. km deki ilçe

Taha Efendi, mevlvîhâneye intisap ederek, semâ meşkini tamamlamış ve perşembe akşamları yapılan mukabelelere semazen olarak katılmıştır. Birecikli Hacı Taha efendinin yanı sıra Hacı Mustafa Birecikoğlu ve Harran ilçesinden Hasan Us bilinen diğer isimlerdir.⁴

1925 yılında, mevlvîhâne kapatılınca musikî tamamen ev ortamlarına taşınmış; sıra gecelerinde vs. ortamlarda Mesnevî derslerine, mûsiki ve sema meşklerine devam edilmiştir.⁵ Musikî, sıra gecelerinin, dağ gezilerinin, esbap (düşün) gecelerinin vs ortamların vazgeçilmezidir. Peşrev, beste, ağır semai, yürük semai, şarkı, ilahi, türkü, şugl, saz semaisi, oyun havası, köçekçe gibi değişik formların bir arada icra edildiği bu tür ortamlarda hoyrat ve gazeller ayrı bir önem taşımaktadır. Her gazelin ve hoyratın icra edileceği yer, kurallara ve kaidelere bağlı olarak "Urfa makam geleneği" içerisinde sıralanmaktadır.

Şanlıurfalı müzisyenler Mevlvîliği öylesine özümsemişlerdir ki mevlvîhânedeki dinsel boyutta dinledikleri ayinlerin sanatlı yapısını ve sözlerini, dindışı mûsiki alanına taşımış ve mevlvîhânedeki klâsik üslubu muhafaza ederek gazel formunda icra etmişlerdir. Mevlvîhâne menşeli ortaya çıkan ve Hicaz makamında bestelenen gazel, güftesi Mesnevîden alındığı için " Mesnevî gazel" ismiyle adlandırılmıştır. Mesnevînin ilk on sekiz beyti ile icra edilmekte olan bu gazel, gerek sözleri gerekse icrada ki üslubu açısından mevlvîhânedeki icra edilen dini mûsikinin La dini mûsikiye yansımalarıdır.

Mesnevî gazel icrasında yapılan makamsal geçkiler oldukça sanattır. Hicâz makamıyla başlanılan icra, Hüseyini makamındaki geçkiyle devam etmekte ve sonuçta hicaz makamıyla karar etmektedir.

⁴ Ahmet Asaf Döner ile 10.04.2007 tarihinde yapılan görüşme.

⁵ Mevlvîhânenin kapatılmasından sonra, Mevlvîhâneye intisaplı kişilere ve onların çocuklarına Mevlvizade, Sikkeli ve Döner lakaplarıyla hitap edilmiştir.

Hicaz - Mesnevi Gazel

Usûlü: Düyek-Serbest

Derleyen ve Notaya Alan:
Osman ÖKSÜZOĞLU
Kaynak Kişi: Mehmet Mercan ÖZKAN

Hicaz makamında yapılacak taksim arından Nevâ perdesinde asma kalış yapılır.
Gazelhan icrasına Nevâ perdesiyle başlar.

Biş ne vez ney çün hi kâ yet
mî kü ned
dost
Ez cü dâ yi hâ şî kâ yet
mî kü ned
Ez cü dâ yî hâ şî kâ yet
mi kü ned

Hicazlı kararın ardından Hüseyni makamına yapılacak geçki (isteğe bağlı) taksimiyle,
Hüseyni perdesinde asma kalış yapılır. Gazelhan seyre Hüseyni makamında devam eder.

Si ne hâ hem şer ha şer ha ez firak ta bi gu

yem şer hider di iş ti yak

ta bi gu yem şer hi der di iş ti yah

Usûlü: Düyek

Uşşak makamında yapılacak taksim arından Nevâ perdesinde asma kalış yapılır.
Gazelhan icrasına yine Nevâ perdesiyle devam eder.

Sır rı men ez nâ le i
men dur nist lik çeş mi
guş ra an nist
lik çeş mi guş râ an nûr nist

Ten zi cân ü cân zi ten
mes tûr nist
Li kes râ did î cân des tûr nîst

Osman Öksüzoglu

1935'li yıllara doğru Farsça olan güfthenin, yeni yetişen gençler tarafından anlaşılmadığı ve ezgisel olarak da sanatlı yapının icra edilemediğini düşünen dönemin iki ünlü müzisyeni "Hacı Nuri Hafız" ve "Mukim Tahir Oturan" tarafından eserin melodik yapısı değiştirilir. Mesnevînin ilk on sekiz beytinden seçilen güfthenin yerini, Divan edebiyatı nazım biçimi gazel alır. Mevlevîhânedeki feyiz alan bu iki müzisyen, eseri daha sade ve maksalsal geçkilerin olmadığı bir şekle dönüştürür. Ortak bir kanaatle düzenlenen eser, yeni yetişen müzisyenlere bu şekliyle öğretilir. Bu yeni yapı da "Mesnevî" ismiyle adlandırılır ve Mesnevînin ilk on sekiz beytiyle okunan şekline "Eski Mesnevî" veya "Galata" denilir.⁶

Kel Hamza Şenses tarafından eser, yeni şekliyle plağa kaydedilir ve TRT repertuarına alınır. Bu şekliyle icra edilen eserde, herhangi bir maksalsal geçki görülmemekte ve oldukça sade bir seyir izlenmektedir. İsteğe bağlı olarak yapılan bir hicaz taksiminden ardından güçlü nevâ perdesinde asma kalış yapılı, gazelhan icrasına neva perdesinden başlar.

Her iki gazelde icra, iki ölçü aranağmeyle başlamaktadır. Orijinal şeklinde eserin aranağmesi Düyek usûlündeyken, yeni şeklinde bu kısmın değiştiği ve Yürük Semâî usûlüne dönüştüğü görülmektedir. Yeni şekliyle icra edilen eserin güftesi genellikle Fuzuli, Nabi, Abdi, Yaşar Nezihe Hanım gibi Divan şiirine damgasını vuran şairlerin şiirlerinden seçilmektedir. Mukim Tahir ve Hacı Nuri Hafız tarafından değiştirilen eser şu şekildedir:

⁶ Tenekeci Mahmut Güzelgöz ile röportaj, Şanlıurfa-1980 /M. Mercan Özkan sesli arşivi

Mesnevi Gazel

Usûlü: Yürük Semâî-Serbest

Notaya Alan: Osman Öksüzoglu

Aş kin ne de rin ya re ler aç tı ci ğe rim de
 bir mak be redön dü ko ca dün ya na za rım da
 yaş kal ma dı şa hit dir Hü da di de le rim de
 top rak la ra se ni göm mek var mış şu za val lı
 ka de rim de ge len ağ lar ge çen ağ lar
 bu za val lı ha lı ma kar daş yar ağ lar oy oy
 bir sön meyen hic ran a ta şı var dır i çe rim de
 sen gül i le oy na ben bu za val lı
 ha lı ma ya nar ağ lar ge ze rim oy oy

et. Öksüzoglu

Kel Hamza Şenses'in Taş plak kaydından notaya aktarılmıştır.

Güfte:

“Aşkın ne derin yaralar açtı ciğerimde,
Bir makbere döndü koca dünya nazarımda.
Yaş kalmadı şahittir Huda didelerimde

Topraklara seni gömmek varmış şu zavallı kaderimde.
Gelen ağlar geçen ağlar şu zavallı kaderime
Kardaş yar ağlar

Bir sönmeyen hicran ataşı vardır içerimde
Sen gülinen oyna ben bu zavallı halıma
Yanar ağlar gezerim oy oy.”

Mukim Tahir ve Hacı Nuri Hafız, eserin orijinal şekliyle icrasını bilenlerin devam ettirmeleri gerektiğini de ayrıca ifade etmişlerdir. Öğrencileri Halil Hafız Uzungöl ve Tenekeci Mahmut Güzelgöz bu yapıyı muhafaza ederek, hicaz makamı içersinde bu gazeli, güfteyi Mesnevînin ilk on sekiz beytinden; melodiyi de değişikliğe uğratmadan yani ilk şekliyle icra etmişlerdir.

Divan edebiyatı nazım şekli gazelden seçilen güfteler, 1970'lı yıllara doğru Türk halk şiirinin en küçük nazım şekli olan manilerden de seçilmiştir. Bu yıllarda daha çok hoyrat icracılarının güfteyi manilerden seçtiği görülmüştür. Gazel okuma konusunda mahir olan müzisyenler (Tenekeci Mahmut Güzelgöz, Halil Hafız Uzungöl, Ahmet Uzungöl gibi) güfteyi gazellerden seçmiş, hoyrat icrasında mahir olan müzisyenler (Mehmet Gençkol, Fırıncı Mehmet Gözoğlu, İbrahim Özkan gibi) manilerden seçmişlerdir.

Günümüzde gerek “Urfa makam geleneği” içersinde, gerek diğer musiki ortamlarında Mesnevî ismiyle icra edilen gazelin menşei ve Mesnevînin ilk 18 beytiyle icra edilen şekli unutulmaya yüz tutmuştur. Günümüz icracıları okudukları bu gazelin neden “Mesnevî” ismiyle adlandırıldığını bilememektedirler. 1995 yılında Şanlıurfa'da yapılan Şeb-i arûs törenlerinde, Mesnevî gazel M. Mercan Özkan tarafından orijinal şekliyle icra ettirilmiş ve bu bağlamda eserin tekrar gün yüzüne çıkartılması hedeflenmiştir.

Sonuç olarak Şanlıurfa Mevlevîhânesi'nin 185 yıllık hizmet süreci, her ne kadar 1925 yılında son bulmuş gibi görünse de, bu süreç sadece resmîyette kalmıştır. Mevlevîliğe duyulan derin sevgi ve muhabbet sadece musiki alanında; dini icraların la dini icralara yansımaları şeklindeki bir etkileşimle sınırlı kalmamış, diğer bilim dallarında da bu etkileşim görülmüş ve hissedilmiştir. Mevlevîliğin, musikiye, edebiyata ve diğer güzel sanatlara yüklediği bu anlamlar sayesinde şehrin kültürel yapısında pozitif yönlü bir ivme oluşmuştur.

KAYNAKÇA

Sezai Küçük, *Mevlevîliğin Son Yüzyılı*, Simurg Yayınları, İstanbul 2003.

Ahmet Asaf Döner, *Her Şey Döner*, Üçler Matbaacılık, İstanbul 2005.

Osman Öksüzoğlu, *Şanlıurfa Tarihinde Din ve Müzik Olgusu*, Afyon Kocatepe Üniversitesi Sosyal Bil. Ens. Müzik A.B.D. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Afyonkarahisar 2004.

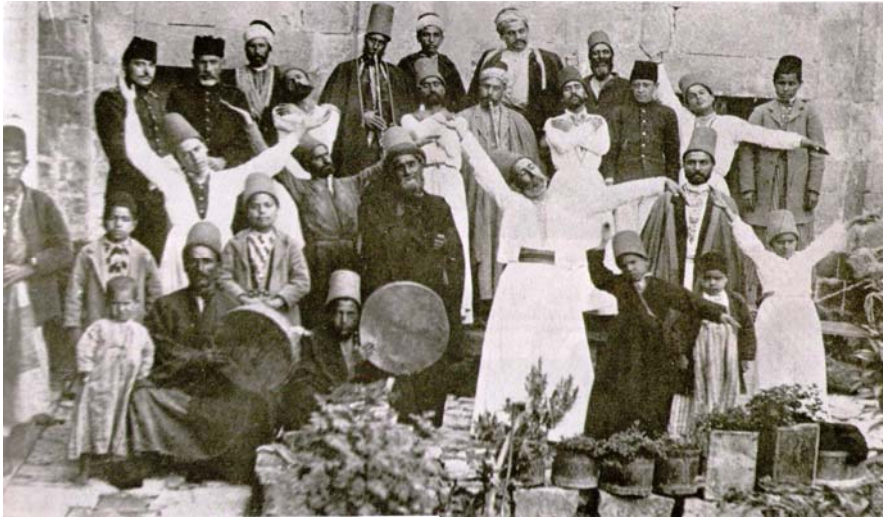
"Mevlevîlik": <http://tr.wikipedia.org/wiki/Mevlevîlik>, 25.02.2006

EKLER

Resim 1

1910'lu yıllarda Şanlıurfa Mevlevihânesi ve mevlevihânedeki Mevlevîler.

Resim 2

1910'lu yıllarda Şanlıurfa Mevlevihânesi ve mevlevihânedeki Mevlevîler.

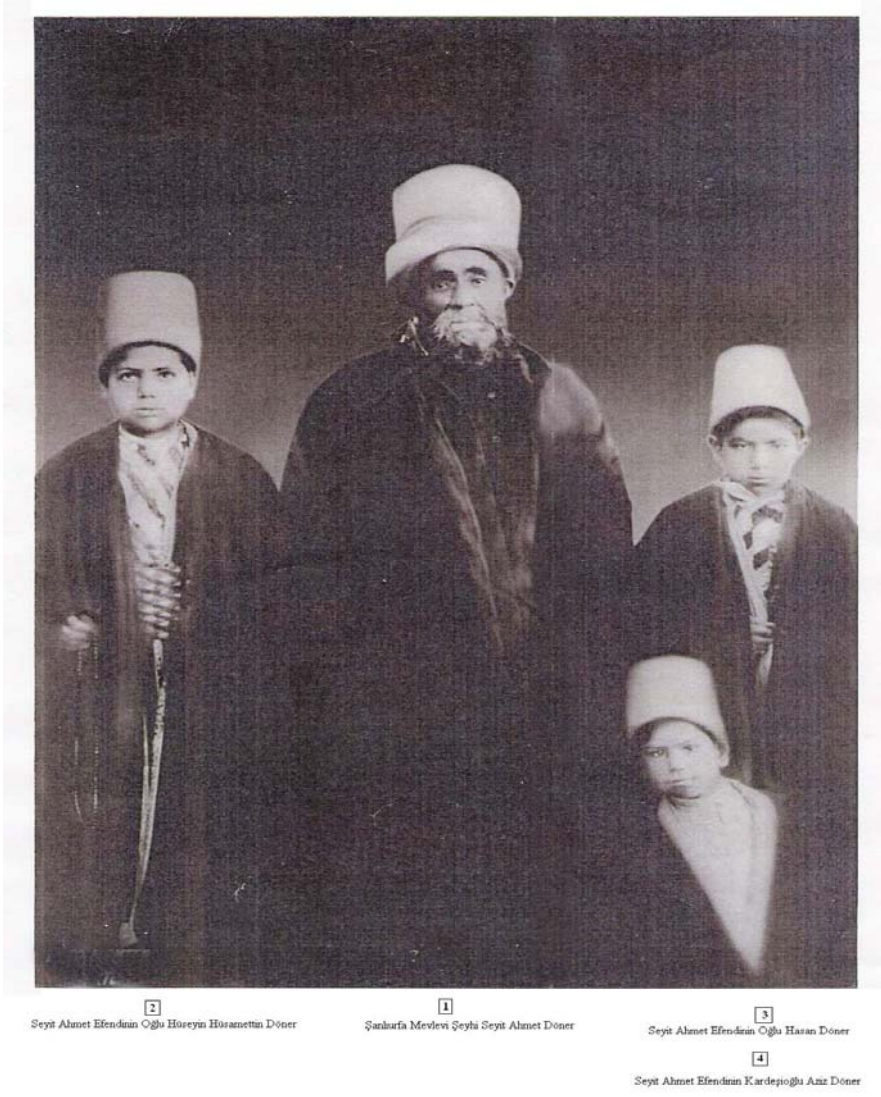

Resim 3

10 Nisan 1910 tarihinde Şanlıurfa Mevlevihânesi'nin önünde çekilmiş bir fotoğraf. Fotoğraftaki Mevlevîlerin isimleri şu şekildedir:

- 1- Neyzen İsmail Şimşek (Kıdey Hafız)
- 2- Sikkeli Mustafa'nın babası (Sorguç)

- 3- Suphi Birecikliođlu'nun dedesi Hacı Mustafa
- 4- Ahmet Emirođlunun dedesi Mehmet Efendi
- 5- Ahmet Dede
- 6- Hacı Seyit Ahmet, Şanlıurfa Mevlevîhânesi Şeyhi
- 7- Konyalı Derviş
- 8- Konyalı Derviş
- 9- Kadayıfçı Hacı Süleyman'ın misafiri
- 10- Ahmet Çiçek'in dedesi Şevket Hafız
- 11- Misafir Derviş
- 12- Misafir Derviş
- 13- Misafir Derviş
- 14- Mehmet İpar'ın dedesi Kadayıfçı Hacı Süleyman
- 15- Hacı Mehmet Efendi
- 16- Birecikli Hacı Taha Efendi
- 17- ?
- 18- Kudümzen Hacı Ahmet Efendi
- 19- Kadayıfçı Hacı Süleyman'ın Kardeşi
- 20- Hacı Abdülhamit Dedenin torunu Hüseyin Döner
- 21- Şanlıurfa Mevlevîhânesi Şeyhi Seyit Ahmet Efendinin oğlu Hacı Hasan Döner
- 22- Aziz Döner
- 23- Ezher Çiçek

Resim 4

1910 yılında çekilen fotoğrafta Mevlevî Şeyhi Seyit Ahmet Efendi, çocukları ve yeğeni yer almakta.

Resim 5 – 6

2004 yılında restorasyonu tamamlanan ve halen camii olarak ibadete açık olan mevlvîhâne'den görünümüler.

